

handlet i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv. Dette svarer til, hvad der allerede i dag er nævnt i straffelovens § 264 b.

Spørgsmålet om videregivelse af oplysninger mellem offentlige myndigheder drøftes indgående af udvalget (betænkningen, side 125 ff. og 160 ff.). Udvalgsflertallet finder den ovenfor omtalte retstilstand tilfredsstillende og foreslår i den forbindelse, at der i straffeloven medtages en udtrykkelig bestemmelse om, at det ikke anses som uberettiget videregivelse, når videregivelse sker til en offentlig myndighed eller en offentligt beskikket eller anerkendt person, såfremt oplysningerne er af betydning for den pågældende myndigheds eller persons virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe. Samtidig foreslås der indsat bestemmelser i en generel forvaltningslov om, at fortrolige oplysninger ikke må udleveres til en anden offentlig myndighed, hvis sådan udlevering vil stride mod afgørende hensyn til private eller offentlige interesser.

I *justitsministeriets lovudkast* (§ 152 d) har man i det væsentlige fulgt udvalgsflertallets synspunkter. Men lovudkastet adskiller sig med hensyn til spørgsmålet om videregivelse af oplysninger til andre myndigheder m.v. fra betænkningens udkast ved at stille krav om, at de pågældende oplysninger skal være af væsentlig betydning for den anden myndigheds afgørelse, for at videregivelse strafrit kan ske. Og i justitsministeriets lovudkast er ikke medtaget videregivelse af oplysninger til offentligt beskikkede eller anerkendte personer, idet sådan videregivelse efter lovudkastets bemærkninger bør være undergivet andre betingelser eller i hvert fald være reguleret ved det almindelige forbehold om uberettiget videregivelse.

Straffelovrådet kan anbefale, at man i et vist omfang specificerer tilfælde, hvor videregivelse af tavshedsbelagte oplysninger må anses for berettiget. En sådan fremgangsmåde svarer til den nuværende udformning af straffelovens § 264 b. Udformningen af de foreslåede bestemmelser i § 152, nr. 1 og nr. 3, i justitsministeriets lovudkast, der på dette punkt ganske svarer til den ovenfor nævnte regel i § 264 b, giver ikke anledning til bemærkninger.

Det skal i den forbindelse fremhæves, at det ikke vil være muligt i en lovtekst fuld-

stændigt at angive, hvilke forhold som kan gøre en videregivelse berettiget. Det vil således ved siden af en sådan udtrykkelig angivelse af nogle tilfældegrupper, hvor videregivelse ikke er uberettiget, også i fremtiden være nødvendigt i beskrivelsen af den strafbare handling at anvende udtrykket »uberettiget«, jfr. om dette forbehold straffelovrådets betænkning om privatlivets fred (nr. 601/1971), side 58.

Med hensyn til spørgsmålet om adgangen for offentlige myndigheder til at udveksle oplysninger kan straffelovrådet tiltræde, at den nærmere regulering heraf bør ske i en eventuel forvaltningslov, og at spørgsmålet i relation til straffeloven således alene bliver, i hvilke tilfælde en videregivelse af oplysninger i strid med de forvaltningsretlige regler bør medføre et strafferetligt ansvar. Som nævnt foreslås der både i betækningsflertallets lovudkast og i justitsministeriets lovudkast indsat en udtrykkelig bestemmelse – med indbyrdes forskellig udformning – om, i hvilke tilfælde en videregivelse af oplysninger til en anden offentlig myndighed ikke er »uberettiget«, jfr. § 152, stk. 1, og dermed kan fritage gerningsmanden for strafansvar.

Straffelovrådet har drøftet spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af en sådan bestemmelse og om, hvorledes den i givet fald bør udformes.

Det kan på den ene side anføres, at der i almindelighed ikke er behov for at strafsanktionere udlevering af fortrolige oplysninger til en anden myndighed, som jo selv er undergivet tavshedspligt. Hvis videregivelsen i det konkrete tilfælde er uberettiget efter forvaltningsretlige regler og således må anses som en tjenesteforseelse, bør det normalt kun få disciplinære konsekvenser for den pågældende. Et behov for (også) at anvende strafferetlige sanktioner foreligger formentlig kun i meget grove tilfælde, og her vil videregivelsen kunne være omfattet af straffelovens § 157 om grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenestens eller hvervets udførelse.

Heroverfor kan det anføres, at der er betænkeligheder ved generelt at holde udlevering af ellers tavshedsbelagte oplysninger mellem to offentlige myndigheder uden for det strafbare område. Begge de foreliggende lovudkast kan siges at bygge på det synspunkt, at en offentlig myndigheds tavsheds-